

splendor lunae

ALEISTER CROWLEY

Az alchímia művészete

Ha a MASTER THERION csak annyit ér el ezzel a könyvvel, hogy demonstrálja a természet kontinuitását és a Törvény változatlanságát, már úgy érezheti, munkája nem volt hiábavaló. A könyv harmadik részének eredeti tervében nem szándékozott az alchímiára hivatkozni. Valahogyan nyilvánvalónak tűnt, hogy a téma tökéletesen idegen a szokványos Mágiától, mind tárgyában, mind módszerében. A következő leírás célja kifejezni az alchímiát mint ennek a témának egy ágazatát és kimutatni, hogy az alchímia az egész vállalkozás csupán egy partikuláris esetének tekinthető — csupán azokban az értékekben különbözik az evokatorikus és a talizmánokat használó Mágiától, amelyeket az ismeretlen mennyiségek jelölnek a pantomorfikus kiegyenlítésben.

Semmi szükség arra, hogy szisztematikus kísérletet tegyünk a Hermetikus értekezések nyelvezetének megfejtésére. Nem kell történelmi leírásba bocsátkoznunk. Legyen elegendő annyit mondani, hogy az alchímia szó arab kifejezés, az *al* névelőből és a *khemi* melléknévből tevődik össze, amely azt jelenti: *Egyiptomból való*. Durva fordításban az *egyiptomi dolog*. Mohamedán nyelvészek hagyományosan úgy tartották, hogy az alchímia művészete az egyiptomi tudományból fejlődött ki, mely Mózes, Platon és Pythagórasz büszkesége volt és egyben megvilágosodásuk forrása. A modern kutatás (a profán tudósok) mindmáig nem foglalt állást arra nézve, hogy az alchímiáról szóló szövegeket a misztikus, mágikus, orvosi vagy a kémiával foglalkozó értekezésekhez kell-e sorolnunk. A legelfogadhatóbb vélemény szerint mindezek az alchímia területére tartoztak, természetesen különböző mértékben. Hermész egyszerre a bölcsesség, a thaumaturgia, a gyógyítás és a fizikai tudományok istene. Mindezek következképpen a hermetikus elnevezést viselik. Kétségbevonhatatlan, hogy olyan szerzők, mint Fludd, a spirituális tökéletességet célozták meg. Éppoly bizonyos, hogy Edward Kelly elsősorban a mágus szemszögéből írta műveit; hogy Paracelsus mindenek előtt a betegségek gyógyításának és az élet meghosszabbításának szentelte magát, jóllehet a modern tudomány szemszögéből az ópium, a cink és a hidrogén felfedezése volt legfőbb érdeme; így aztán kémikusként tartjuk számon éppúgy, ahogy Van Helmont-ot, akit a gázokról alkotott teóriája miatt

azon a ritka géniuszok közé sorolunk, akik alapvető fontosságú ismeretekkel gazdagították az emberi tudás tárházát.

Az Alchímia irodalma roppant gazdag. Gyakorlatilag teljesen vagy részben érthetetlen. Az Alchímiáról szóló értekezések a zsidók *Asch Metzareph*-étől a *The Chariot of Antimony*-ig szándékosan hieratikus szójátékokba vannak ágyazva. Egyaránt ki voltak téve egyházi üldözésnek és az erő titkai profanizálásának. Még jobban megnehézi a dolgot számunkra, hogy ez arra készítette a szerzőket, hogy szándékosan félrevezető állításokat szöjének a szövegekbe, hogy minél jobban megtévezzék a misztériumba érdemtelenül betolakodókat.

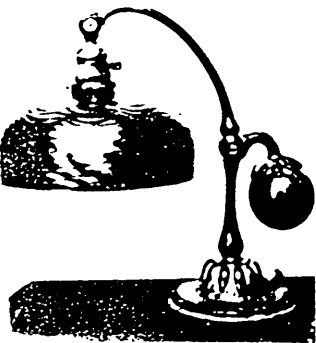
Nem szándékozzuk megvitatni a jelenlegi folyamatokat. A legtöbb olvasó tudni fogja, hogy az alchímia legfőbb célja a bölcsek kövének megtalálása volt, a fémek medicinájának és különböző tinktúrák és elixírek készítése, különösen olyanoké, amelyek gyógyító hatással bírnak, meghosszabbítják az életet, megnövelik az emberi képességeket, minden tekintetben tökéletesebbé teszik az emberi természetet, varázserőt adnak és értékes formává alakítják az anyagi szubsztanciát, különösen a fémeket.

A dolgot még inkább nehezíti, hogy a szerzők többsége lelkiismeretlen sarlatán volt. Nem ismerve a művészet első elemeit, szégyentelenül plagizáltak és tisztességtelenül szerzett javak gyümölcseit élvezték. Kihasználták az általános tudatlanságot és a misztérium konvencióját éppúgy, ahogy modern követők teszik az okkult tudományokkal.

Mindezek ellenére azonban egy dolog egészen világos: valamennyi komoly szerző — bár úgy tűnik eltérő dolgokról beszélnek, olyannyira, hogy a modern analitikus kutatás számára lehetetlennek bizonyult feltárni egyetlen folyamat igazi természetét is — megegyezett abban az alapvető teóriában, amelyen az alchímia gyakorlata alapult. Első látásra olybá tűnik, mintha két alchímistát sem találhatnánk, aki egyetértett volna a *Mű Prima Materiájának* természetét illetően. Érthetetlen szimbólumok tömkelege szolgál leírásul. Semmi okunk azonban azt feltételezni, hogy ugyanarról a dolgról beszéltek. Ugyanez vonatkozik minden reagensre és minden folyamatra, nem kevésbé a végső produktumra vagy produktumokra.

Mégis, túl ezen különbözőségeken, felsejlik egy homályos azonosság. Minden szerző egy természetből vett szubsztanciával kezdi, amely csaknem mindenhol megtalálható és amelyet nagy általánosságban értéktelennek tartanak. Az alchímistának minden esetben ezt az anyagot kell vennie és alávetnie műveletek egész

XXII. Ezért van az, hogy a *camp*-ízlés nem egy kedvenc tárgya ómódi, idejétmúlt, *démondé*. Ez nem a régi önmagáért való szeretetét jelzi. Egyszerűen csak azt, hogy az avulás, a kopás megadja a szükséges távlatot vagy fölkelti a szükséges rokonszenvet. Ha egy korunkbell műnek fontos témája, művészi csődje megbotránkoztat. De az idő ezen is változtathat. Megfosztja a művet morális fontosságától, s átszolgáltatja a *camp*-szemléletmódnak...

sorának. Ezen műveletek végrehajtásának eredményeképpen létrejön a produktum. Ez a produktum, nevezzék akárhogy is, mindig egy olyan szubsztancia, amely az eredeti *Prima Materia* igazságát vagy tökéletességét reprezentálja; és melynek tulajdonságai mindig élőlényre mutatnak, sohasem élettelen dologra. Egyszóval az alchímistának egy halott dologból kell kiindulnia, tisztátalanból, értéktelenből és erőtlenségből, és átalakítania azt egy élő dologgá, amely így már felbecsülhetetlen értékkel rendelkezik, thaumaturgikus.

Az olvasó bizonyára meglepően hasonlóan fogja mindezt találni ahhoz, amit a Mágia folyamatáról mondtunk. A mi definíciónk szerint tehát mi a beavatás? A *Prima Materia* egy ember, vagyis romlandó parazita, a Föld kérgének szülötte, a pillanat töredékéig izgatottan csúszik-mászik, aztán végül visszatér a porba, ahonnan vétetett. A beavatás folyamata során a beavatandót megtisztítjuk tisztátalanságától, és igazi énjében megkeressük azt a halhatatlan intelligenciát, amely számára az anyag nem más mint a manifesztáció eszköze. A beavatott örökké individuum; kimondhatatlan, elpusztíthatatlan, tökéletes védettséggel bír. Határtalan bölcsességgel rendelkezik, és határtalan erővel. Ez a megfelelés megegyezik a talizmánéval. A Mágus vesz egy ideát, megtisztítja, felfokozza lelke inspirációjának segítségével, ez már nem csak írás a báránybőrön, hanem az igazság szava, elpusztíthatatlan, hatalmával győzedelmeskedik jelentésének szférájában. Egy szellem megidézése lényegében pontosan ugyanez. Az ördögűző olyan természetű halott anyagi szubsztanciát használ fel, amely rokon a megidézendő lényel. Megszünteti minden tisztátalanságot, megakadályoz minden zavart és életet lehel a finom szubsztanciába, amelyet így készített lelke desztillációjával.

Még egyszer, semmi feltétlenül "mágikus" nincs ebben. Rembrandt Van Ryn sokfajta ércet és egyéb durva tárgyat használt. Ezekben megszüntette a tisztátalanságot és felszentelte őket munkájához, vásznak, ecsetek és színek előkészítésével. Ezután arra kényszerítette ezeket, hogy vegyék lelke bélyegét; a földnek ezen értéktelen, haszontalan teremtményeiből az igazság és a szépség életteli és erős lényét alkotta meg. Valójában mindenki számára, aki eljutott a természet világos megértéséhez, meglepő volna, ha ezeknek a formuláknak a lényege különbözőséget mutatna. A természet törvényei egyformán vonatkoznak minden lehetséges körülmény esetében.

Most abban a helyzetben vagyunk, hogy megértsük mi az alchímia. Akár tovább is mehetünk, és azt is modhatjuk, hogyha soha nem is hallottunk volna az alchímiáról, akkor is tudnánk, mi az.

Ki kell hangsúlyoznunk azt a tényt, hogy a végső produktum minden esetben egy élő dolog. A modern kutatás nagy botrányköve volt, hogy az alchímisták megállapításait nem lehet

kimagyarázni. Kémiai szempontból à priori lehetetlennek látszott ólomból aranyat csinálni. Az elemek periodicitásának újabbkeletű felfedezése valószínűsítette, legalábbis teoretikusan, hogy a látszólag állandó elemek egyetlen elemnek a modifikációi. A szerves kémia — metatéziseivel és szintéziseivel, melyek azon a koncepción alapulnak, hogy molekulák geometrikus struktúrák — egy olyan gyakorlatot mutatnak, amely ezt a teóriát testesíti meg; a rádium tulajdonságai pedig végképp megfutamították a Vén Őrt, kinek erődje felett az elemek heterogenitásának zászlaja lobogott. Az evolúció doktrínái összebékítették az anyag alchímikus és monisztikus teóriáját az életről vallott felfogással; az állati és növényi birodalom közötti fal leomlása azt a falat rázta meg, amely az ásványtól választotta el őket.

Jóllehet a tapasztalt kémikus esetleg elismerheti az ólom átalakíthatóságát arannyá, mégsem képzelhette el az aranyat másképpen, mint fémként, mely a természet ugyanazon rendjéből való, mint az ólom, amelyből előállították. Hogy ez az arany

önmegsokszorozó képességgel rendelkezzék, vagy hogy

Az idő másik hatása: összezsugorítja a banalitás szféráját. (A banalitás a szó szoros értelmében kortársi kategória.) Ami egykor banális volt, az az idő múlásával fantasztikussá válhat.

fermentumként viselkedjék más anyagokkal szemben, olyan abszurd feltételezésnek tűnt, hogy a kémikus kötelességének érezte levonni a következtetést, hogy az alchímisták esetében, akik ilyen tulajdonságokat tulajdonítottak az általuk előállított Aranynak, végeredményben nem is Kémiáról van szó, hanem valamiféle spirituális műveletről, melynek szentsége olyan szimbolikus elkendőzést követel, mint a laboratóriumi nyelv cryptografikus használata.

A MASTER THERION bízik abban, hogy a Mágia művészetének egyetlen formulára történő redukálása megvilágítja és igazolja majd az Alchímiát, míg a kémiát kiterjeszti a változás minden fajtájára.

Fennáll egy nyilvánvaló körülmény, mely korlátokat szab tervezett működésünknek. Arról a körülményről van szó, mely ahogyan bármely *Mű* formulája az Igazságnak bármely *Prima Matériából* való kivonását és láthatóvá tételét eredményezi, a *Kő* vagy az *Elixír*, melyet munkánk eredményeképpen nyerünk, az a tiszta és tökéletes individuum lesz, és nem más, mely már eredetileg is benne volt a választott anyagban. A legrátermettebb kertész sem tud liliumot csinálni a vadrózsából; a rózsái rózsák maradnak, nemesítse őket bárhogyan is.

Mindez nem mond ellent előző tézisünknek minden anyag végső egységéről. Tény, hogy Hobbs és Nobbs mindketten a Pléroma modifikációi. Mindketten eltűnnek a Pléromában, amikor elérik Samadhit. De nem felcserélhetők annyiban, hogy mindketten individuális modifikációk; a született Hobbs éppúgy

nem a született Nobbs, ahogy Hobbs, a rőfös nem Nobbs, a szegárus. Az, hogy elő tudunk állítani anilin festéket, még nem jelenti azt, hogy az eredeti anilint is mellőzhetjük, és cukrot használhatunk helyette. Az Alchímisták tehát azt mondták: "Ha aranyat akarsz csinálni, végy aranyat"; művészetük abban állt, hogy minden anyagot a saját természete szerinti tökéletességre vigyenek.

Nem kétséges, hogy a folyamatnak ebbe a részébe az esszencia kivonása a *Prima Matériából* a *Hyle* homogenitásába is beletartozott, ahogy a beavatásban is szükséges az individuum megsemmisülése a Lét Személytelen Végtelenségében, hogy mint Önmaga Igazságának kevésbé zavaros és deformált Eidolonja szülessen újjá. Ez a biztosítéka idegen elemektől való fertőzöttségének. Az *Elixírnek* a "keletkező" anyag aktivitásával kell rendelkeznie, éppúgy, ahogy a "keletkező" hidrogén vegyületet alkot az arzénal (Marsh kísérletében), amikor a gáz eredeti formája semleges. Úgyszintén, az oxigén összevegyítve nátriummal, vagy nitrogént hozzáadva, nem fog éghető anyagokat megtámadni a tiszta gáz hevességével.

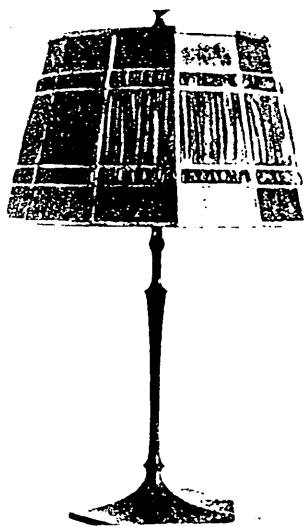
Úgy foglalhatnánk ezt a tézist össze, hogy az Alchímia annyi lehetséges műveletet foglal magába, ahány eredeti gondolat rejlik a természetben.

Az alchímia az Akarat manifesztációjának megfelelő anyagi bázis kiválasztásában hasonlít az evokációhoz; de abban különbözik tőle, hogy nem von be megszemélyesítést vagy más síkokat. Közeli párhuzam vonható közte és a Beavatás között; minthogy a produktum effektív összetevője saját természetének, lényegéből való és benne rejló; a Mű szintúgy elszigeteli a növekedéstől.

Mármost, miként a Beavatandó a Beavatás Küszöbén úgy érzi megrohanják a régi "komplexusok", és felszínre kerülésük gyötrelmet okoz neki, kétségbeesett ellenállása, hogy távortartsa ezeket olyan megpróbáltatásokat ró rá, melynek hatására (maga és mások számára is) olybá tűnik, mintha nemes és őszinte emberből egyszerre "gazemberré" válna; a *Prima Materia* ugyanígy feketedik be és indul oszlásnak, amikor az alchímista részeire bontja a tisztátalanság coagulációit.

A tanítvány kifejtheti magának az ebben rejló különböző analógiákat, és felfedezheti a "Fekete Sárkányt", a "Zöld Oroszlánt", a "Lunáris Vizet", a "Holló Fejét" és így tovább. A fenti utalások elégségesnek kell, hogy bizonyuljanak mindenkinek, aki rátermettnek érzi magát az Alchímia Kutatására.

Az Alchímia klasszikus problémáit figyelembevételével, a Fémek Medicínája egy olyan szubsztancia quintessenciája kell, hogy legyen, amely a struktúra (vagy a vibráció mértékének) meghatározására szolgál, amely a jellegzetes fémes tulajdonságokban nyilvánul meg. Egyáltalán nem kell azonban

ennek valamely kémiai szubsztanciának lennie a szó szoros értelmében.

Az Életelixír ugyanígy egy élő organizmusból kell, hogy legyen, amely képes a növekedésre, a környezetével szemben ; és olyan természetűnek kell lennie, amelynek "Igaz Akarata" saját szolgálatába állítja a környezetét, mint saját kifejeződését, az emberi élet fizikai világában.

Az Univerzális Medicina olyan bonyolult Menstruum lesz, amely képes behatolni minden anyagba és átalakítani azt saját természetének megfelelően, mindemellett olyan páratlanul tiszta, amely tökéletesen megfelel az Alchímista Akaratának. A szubsztancia megfelelően előkészítve bármilyen fizikailag lehetséges változásra képes a felhasznált tárgy tehetetlenségének korlátain belül.

Végül azt a megfigyelést tehetjük az Anyag-Mozgás ilyen kifinomult formáit vizsgálva, hogy nem elég túljutni a Pons Asinorum intellektuális tudásán.

A MASTER THERION hosszú évek óta birtokában van ezen Erők teóriájának; ami ellenben a gyakorlatot illeti, még csak útban van a tökéletesség felé. Az előkészület hatékonysága sem minden; megfontoltnak kell lenni a kivitelezésben és ügyesnek az irányításban. Ő nem tesz véletlen csodákat, tudására és szakértelmére támaszkodik a természet törvényeivel összhangban.

fordította: Réna Moirain és Oliver Haddo

**Valami nem akkor válik tehát *camp*-pé,
ha megöregszik, hanem amikor már
kevesebb közünk van hozzá, amikor
már élvezni tudjuk, és nem ábrándít ki
művészi csődje.**